

и поиска хартия и пликъ. Написа едно писмо. Сжщия денъ самолетътъ, който излетѣ отъ Лондонъ за Берлинъ — Бѣлградъ — София, отнесе това писмо надписано до кмета на Бѣла-Черква.

„Съгласенъ ли е бащата на Радка Петкова да ми я проводи въ Лондонъ? Азъ съмъ богатъ човѣкъ. Ако излѣзе добро момиче, ще ѝ дамъ образование и ще ми стане дъщеря“, — пишеше въ писмото.

Кметътъ отговори съ телеграма: „Съгласенъ“.

Подиръ единъ месецъ на Павликенската гара подъ прозореца на единъ вагонъ седѣха две момиченца, едно момче и единъ небръснатъ човѣкъ, босъ, напрашенъ, съ окжсани лакти. Отъ прозореца на вагона, изправена на прѣсти, гледаше Радка сестричкитѣ си, братчето си и черноржкия работникъ, баща си. Отъ очитѣ ѝ капѣха сълзи.

— Прощавайте! — махаше съ ржка девойчето, — никога нѣма да ви забравя!

А. Каралийчевъ

ЗВЪНЕЦЪТЪ БИЕ!

По всичкитѣ училища днесъ биятъ пробудени училищни звънци и слънцето като звънецъ чугуненъ въ простора бий и пѣе и звъни.

О, златно слънце, сякашъ че си друго, по-весело е твоето лице, по-синьо е отъ горска теменуга усмихнатото празнично небе.

А ето ги познатитѣ огради и двора, гдето още зеленѣй и сякашъ щъркелъ въ роснитѣ ливади училището наше се бѣлѣй.

Като при майка сбираме се всички, деца сме ние въ неговия скуть, при пролѣтъ тѣй и прелетнитѣ птички като при майка връщатъ се отъ югъ.

И тѣй е свѣтло тукъ, че ни се струва, че гонятъ се потоци свѣтлина, че слънцето вѣвъ стаитѣ нахлува и вика ни: „Добре дошли, деца“!

Богданъ Овесианинъ